

Susan Mallery
A meg nem írt fejezet

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2024 – Vinton Kiadó Kft., 2025

A mű eredeti címe: *The Summer Book Club*

Harlequin MIRA

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

• Borítókép: *Shutterstock*

ISBN 978-615-108-026-9

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-30-300-9899; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES ÉS AZ USA TODAY SIKERSZERZŐJE

**SUSAN
MALLERY**

**A
MEG NEM ÍRT
FEJEZET**

*Andrea és Jessica – dupla köszönet az imádni való
Mochiról szóló infók és a csodás fotók megosztásáért.
Mochiról mintáztam a Home Sweet Christmas Tinselét.
Remélem, élveztétek a bohóckodását és a ruhatárát!
Egy ilyen édes kutyusnak mindig mesésen kell kinéznie!
Valami kavarodás miatt azt a könyvet nem nektek
dedikáltam, és most bepótolom a mulasztásomat.
Bár ebben a regényben nem szerepel Tinsel, köszönöm,
hogy kölcsönadtátok a családneveiteket!*

1. FEJEZET

– Hogyan lehetséges, hogy harminchét éves létemre még mindig görcsbe rándul a gyomrom, amikor a lányom tanára azt üzeni, hogy keressem fel? – Laurel Richards felemelte a mobiltelefonját.

– Vagy adott esetben sms-ben kéri ezt?

Paris elvigyorodott.

– Sosem szabadulunk meg a tekintélytől való zsigeri félelmünktől. Kellene, de nem megy. Melyik tanár írt?

– Jagger osztályfőnöke. Nem értem. Egyik lányom sem bajkeverő, és már alig három hét van hátra a szünetig. – Laurel hiába igyekezett elfojtani a nyugtalanságát, a gyomra egyre jobban összeszorult. Tudomása szerint tizenkét éves lánya szívesen járt iskolába, rengeteg barátja volt, és jól is tanult. Hamarosan befejezi a hetediket, többnyire csupa A-t meg B-t kapott, és a mai napig sosem volt vele probléma az iskolában. – Mit gondolsz, miről lehet szó?

Barátnője, a csinos, barna hajú, mogyoróbarna szemű, mosolygós Paris a szemét forgatta.

– Szeretlek, de ha látnoki képességekkel rendelkeznek, azt arra használnám, hogy megnyerjem a lottó főnyereményt. Jagger aranyos kislány, a tanára talán valami díjat akar adni neki. Ne feltételezd rögtön a legrosszabbat!

Laurel a hasára szorította a kezét; azt kívánta, bár elmúlna az émelegése.

– Igazad van – motyogta, és gyorsan bepötyögött a mobiljába egy sms-t, amelyben megerősítette, hogy két óra húszra az iskolában lesz. – Valószínűleg fölöslegesen aggódom. Lehet, hogy az osztályfőnöke valami jó hírt akar közölni velem, például azt, hogy Jagger egy zseni, és már ősszel elkezdheti az egyetemet. Nem mintha ezt most megengedhetnénk magunknak. Úgy számoltam, hogy még van öt évem arra, hogy összespóroljam a továbbtanulásához szükséges összeget. Ó, várjunk csak! Ha Jagger annyira okos, kaphat ösztöndíjat is! Probléma megoldva!

Paris még szélesebben mosolygott.

– Ebbe azért ne éld bele magad! Kötve hiszem, miszerint arról akarnak értesíteni, hogy a lányod kihagyhatja a következő öt iskolai évet.

Mindketten nevettek, mielőtt ismét az epresládára fordították volna a figyelmüket, amelyet Paris korábban a kopott íróasztalára helyezett.

Mindegyik eper gyönyörű mélyvörös volt, nagy és tökéletes formájú. A láda mellett egy nyitott doboz állt, benne szövetdarabkák, ragasztó, fogpiszkálók, babaruhák és különböző bababútorok.

– A színpad megmaradt tavaly nyárról, amikor azt a cukkinis *Rómeó és Júlia*-jelenetet csináltam meg – mondta Paris a dobozban turkálva. – Úgy rémlik, megőriztem a jelmezeket is.

– A cukkiniruhák nem illenének az eprekre. – Laurel szünetet tartott. – Hm. Ez elég furán hangzott.

– Az utolsó alkalommal, amikor kiválasztottuk a hónap terményét, a táncoló spárgák mellett döntöttünk. Az is elég fura volt.

– De hatásos.

A Los Lobos-i országút menti, gyümölcsöket és zöldségeket kínáló *Los Lobos Kispiac* három generáció óta Paris családjáé volt, és nagy népszerűségnek örvendett mind a helybeliek, mind a turisták körében.

Laurel segített a barátnőjének erősíteni a közösségi médiában való jelenlétét. Ennek része volt a hónap gyümölcsének – vagy zöldségének – kiválasztása.

Néha az adott terményt csak lefotózták, máskor viszont kellékeket, jelmezeket meg színpadot is használtak a népszerűsítésére, és Paris úgy vélte, hogy a szezon első számócái ezt megérdemlik.

– Szóval megegyeztünk – bökött a dobozra. – Eperkoncertet rendezünk.

Laurel bólintott, és a hátizsákjából kivett egy papírlapot, amelyre hat apró mikrofonállványt nyomtattak. Ezeket akarták kivágni és a fogpiszkálókra ragasztani. Felöltöztetik az epreket, a mikrofonok mögé állítják őket a kis színpadra, és a fotókat elküldik a kispiac követőinek. Utána pedig a „műüket” kiteszik a friss virágok mellé az egyik polcra. A vevők szerették a saját szemükkel

látni az „alkotásokat”, és szívesen szelfiztek velük.

Két órával később a hat eper már vagy csipkeruhát viselt, vagy csillámportól ragyogott. Háromra zseníliasapkát is adtak. A kis mikrofonokat is rögzítették, a színpad hátsó részét pedig miniatűr kaktuszokkal és műfűvel díszítették.

– *Strawberry Fields Forever* – kuncogott Paris.

– Mekkora sláger volt az! És ez is óriási siker lesz.

Laurel a pajtájából hozott reflektorokat felállította a színpad körül, és készített vagy harminc képet. A legjobbakat, mintegy tucatnyit, elmentették.

– Ma este megírom a háttérsztorit – mondta Paris. – És holnap mindent posztolok. Te mit fogsz csinálni a találkozódig?

– Pánikba esem. Azt hajtogatom, hogy „ne ess pánikba, Laurel”. Talán egy kicsit aggódom is.

Paris megölelte a barátnőjét.

– Jagger nem tett rossz fát a tűzre. Nem vallana rá. Legyen egy kis hited!

– Kaptam egy sms-t az osztályfőnökétől. Jogom van bepánikolni. Ott áll a *Szülői kézikönyv*ben.

– Akkor szükséged lenne egy frissebb példányra – mormolta Paris, ahogy kikísérte a barátnőjét.

– Majd értesíts a történekről!

– Te leszel az első, akinek mindenről beszámolok. Folytatjuk a könyvklubot?

– Naná! Egyébként még nem fejeztem be a *Mackenzie hegyét*, de azt már most is kijelenthetem, hogy imádom!

– Én is! – Laurel elmosolyodott. – Úgy értem, ugyan már! Wolf Mackenzie? Nem érdekel a randevúzás, de az a pasi...

Paris felsóhajtott.

– Tudom. Szexi és erős. És ha valóban létezne, a hangja biztosan mély lenne, és bársonyos, mint az olvadt csokoládé. Ha csak rá gondolok, én is elolvadok, pedig azt hiszem, mindketten egyetérthetünk abban, hogy nem vagyok az az olvadozós fajta.

– Hát, ez az írott szó hatalma. És a történet is fordulatos. Hamarosan megbeszéljük.

Laurel elhajtott a nagy, viktoriánus épület mellett, ahol a lányaival lakott, és a túlméretezett pajta felé kormányozta a kisbuszt.

Masszív épület volt, a teteje jó állapotú, de ráfért volna egy festés, és az ablakait is jó lett volna kicseréltetni, az elmúlt évben azonban más prioritásai voltak: több állványt szerzett be, és korszerűsítette a szállítási területet, valamint felújította a házához tartozó, külön bejárátú apartmant, hogy kiadhassa, és így némi bevételre tegyen szert. Az ablakok és a festetés így átkerültek a jövő évi listájára.

Mielőtt elindult az iskolába, maradt még egy kis ideje, ezalatt lefényképezte a tárgyakat, amelyeket az eBayen akart értékesíteni, többek között azokat a zománcüvegeket, amelyeket egy riverside-i hagyatéki vásáron vett.

A pajtája nyugati oldalán három fénydoboz állt egy pulton. Kettő elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne egy nagyobb lámpa vagy műtárgy. Az egyik háttere fehér volt, a másiké fekete. A harmadik kisebb volt, eltérő színű háttereivel ideális például ékszerekhez vagy gyertyatartókhoz.

Laurel igyekezett minél jobb képeket készíteni, és egy vonalzóval mutatta meg a tárgyak méretét.

A legnagyobb zománcüveg tál alján volt egy kis lepattanás, és azt harminc centi távolságból is lefotózta, mielőtt csinált róla egy közelképet is. Amikor majd meghirdeti, egy nyíllal jelezni fogja a hibát. Fontos volt számára, hogy a vevői elégedettek legyenek, ne érezzék becsapottnak magukat.

A kelletténél korábban elindult az iskolába, és miután bejelentkezett a portán, pontosan két óra tizenkilenckor besétált Mrs. Krysty üres osztálytermébe.

A negyvenes, de máris őszülő tanárnő mosolyogva üdvözölte.

– Ijedtnek tűnik – jegyezte meg.

– Légzési nehézségekkel küzdök – ismerte be Laurel; kezet fogott a tanárnővel, aztán lehuppant az asztal melletti székre. – Általában nem szoktak behívni a lányaim miatt.

– Á, igaz is! Jaggernek van egy húga.
– Ariana tízéves. Jövő ősszel már ő is felsős lesz.
– Örülünk, hogy ide fog járni. – Mrs. Krysty az íróasztalára tette a kezét. – Először is hadd szögezzem le, hogy Jagger az órákon jól teljesít. Beszéltem a többi tanárával, és mindenki elégedett vele. Kitűnő tanuló, barátságos, együttműködő, élénk eszű és népszerű. – Elmosolyodott. – Született vezéregyéniség, aki nem rejti véka alá a véleményét.

Laurel mindeddig semmi rosszat nem hallott. Sajnos, biztos volt benne, hogy hamarosan jön majd egy óriási „de”.

– De volt néhány furcsa megjegyzése – folytatta lassan Mrs. Krysty.

Furcsa megjegyzése?

– Mivel kapcsolatban?

– Inkább kivel. – A tanárnő szünetet tartott. – Ami azt illeti, a férfiakkal.

– A férfiakkal? Ez meg mit jelent?

– Az egyik tanára a múlt heti, európai történelem-óráján elmagyarázta, hogyan kapcsolódott a hidegháború a második világháborúhoz és az elmúlt száz év más eseményeihez. Jagger kijelentette, hogy a háborúkat a férfiak kezdték, és ha a saját dolgukkal törődnének, a világ jobb hely lenne. – Mrs. Krysty halványan mosolygott.

– A beszélgetés parázs vitába torkollott, és egészen a kiabálásig fajult, amikor Jagger egy másik diákkal hevesen összeszólalkozott. Azt mondta, hogy a férfiak mindig elnyomták a nőket, csak magukkal törődnek, és fütyülnek a családjukra. Felszólította az osztálytársát, hogy mondjon egyetlen példát arra, amikor egy nő kezdett háborút. Bármilyen háborút.

– Igaza volt – motyogta Laurel. – A nők egészen a közelmúltig nem jutottak hatalmi pozíciókba, így nem is tudtak háborúkat indítani, de gondolom, nem ez a lényeg.

– Nem. A társadalomismeret-óráján az udvarlás különböző formáit vitatták meg, azt, hogy egyes szokások hasonlítanak azokhoz, amelyeket mi is ismerünk, mások meg nem. Példaként felhozták, hogy Indiában még ma is sok az elrendezett házasság.

Mrs. Krysty az orrára biggyesztette az olvasószemüvegét, és a jegyzeteibe pillantott.

– Jagger azt mondta, hogy ő sosem megy férjhez, mert a férfiakban nem lehet megbízni, mindig cserben hagyják az embert. A nők jobban járnának, ha csoportokban élnének, és csak azért engednék be a férfiakat, hogy gyerekeik lehessenek, aztán kitennék a szűrüket.

A tanárnő az asztalra ejtette a szemüvegét.

– Tudom, hogy ön és Jagger apja nemrég elváltak, és a válás mindig nagy trauma a gyerekeknek, de az az érzésem, hogy itt többről lehet szó. Jagger mintha gyűlölné a férfiakat, és egyáltalán nem bízna bennük.

– Nem, ezt nem hiszem! – tiltakozott gépiesen Laurel, bár felzaklatták a hallottak. Nem értette, hogyan válhatott férfigyűlölővé a lánya. – Jagger előttem még sosem mondott ilyeneket.

Legalábbis nem emlékezett rá, hogy mondott volna. Nem mintha leültek volna megvitatni a nemi szerepeket, és hogy milyen apák a férfiak. Tudta, hogy Jagger haragszik az apjára, amiért elhagyta őket, és felerősödött a védelmező ösztöne, de arról fogalma sem volt, hogy idáig fajult a helyzet.

– Mit a helyzet a férfi példaképeivel? – kérdezte Mrs. Krysty. – Velük hogy jön ki?

– A férfi példaképeivel?

– Igen. A nagybátyjával, a nagyapjával vagy egy családi baráttal. Valakivel, akivel találkozgat.

– Mármint hogy én? Úgy érti, akivel randizom? De hát ilyesmiről szó sincs! Egyrészt a szerelem a nőket meghülyíti, másrészt semmi szükségem arra, hogy egy pasas mindent tönkretegyen, amit... – Laurel hangja elcsuklott, ahogy jeges rémület söpört végig rajta. – Sosem mondanék ilyet Jagger előtt – tette hozzá gyorsan, de aztán elgondolkozott azon, hogy ez igaz-e.

Mert lehet, hogy megtette. Vagy hogy Jagger a fültanúja volt, amikor Parisnek az exére panaszkodott.

Tudta, hogy a lányai hallották, hogy sír, miután Beau lelépett, noha megpróbálta eltitkolni előlük a fájalmát. És ami a férfi példaképeket illeti, ott van... Kicsoda? Hiába törte a fejét. Nem voltak

férfi rokonaik. Az apja Alaszkában élte világát, szinte sosem adott hírt magáról. Az édesanyja, aki a második férje kedvéért Ohioba, a harmadik férje miatt Vermontba költözött, ritkán látogatta meg őket, és amikor megtette, a negyedik férjét sosem hozta magával.

Laurel, akárcsak a szülei, egyke volt, nem voltak unokatestvérei, sem nagybátyjai.

– Nincs férfi az életemben – mondta lassan, kétségbeesetten keresve legalább egy kivételt. – Nők az alkalmazottaim, nő a legjobb barátom. Valójában az összes barátom nő. – Mrs. Krysty nézett. – Ott van Bandita, de ő nyilván nem számít.

– Egy rokon?

– A barátnőm kutyája.

A tanárnő megértő arc kifejezése rosszállóra változott.

– Nem, egy kutya nem számít.

– Jagger szereti a két férfi tanárát – mondta Laurel, szalmaszálak után kapkodva.

Mrs. Krysty arca megenyhült.

– Igen, és általában jól kijön a fiú osztálytársaival is. Megkérdeztem a tanárait, és minden közös projektben aktívan részt vesz. – A tanárnő már mosolygott. – Nos, csak tájékoztatni akartam a helyzetről. Nem hiszem, hogy azonnali beavatkozást igényelne, de látszik egy bizonyos tendencia, amiről, úgy véltem, tudnia kell. Talán a lánya javára válna, ha lenne körülötte néhány rendes férfi. A barátnője férje, egy lekipásztor, egy szomszéd, egy osztálytárs apukája... Már az is sokat segíthetne, ha látná, ahogy hétköznapi dolgokat csinálnak, például húst sütnek egy grillpartin. Ez megmutatná neki, hogy a társadalmunk minden tagja értékes.

Laurel bólintott, de közben arra gondolt, hogy egyik barátnője sem él házasságban, és a gyülekezetben, ahová néha eljártak, a lelkész – micsoda poén! – szintén nő. Szóval nem ismert olyan férfit, aki példaképpül szolgálhatott volna a lányának.

– Igaza van – felelte mégis határozottan. – Bővítenünk kell az ismeretségi körét. Megfelelő módon.

Az osztályfőnöknőre villantott egy mosolyt, amit kissé hamisnak érzett, főleg mivel feldúlt volt, zavart, aggódó, és küzdött a felelemmel, hogy miatta lett férfigyűlő a lánya.

– Most, hogy felhívta a figyelmemet a problémára, együtt dolgozhatunk a megoldáson.

– Remek! – ajándékozta meg Mrs. Krysty egy őszintébb mosollyal. – Jagger csodálatos kislány. Örülünk, hogy ide jár.

– Ez az, amit minden édesanya hallani akar.

Laurel elköszönt a tanárnőtől, kijelentkezett a portán, majd odasétált az élénkpiros Pacificájához. A kormány mögé csúszott, hátrahajtotta a fejét, lehunyta a szemét, és hagyta, hogy elárassza a szégyenkezés és lelkifurdalás.

Erről ő tehet! Oké, ő és Beau. Mindkét gyermekét megviselte, hogy az apjuk lelépett, de míg Ariana három hónapon át mindennap zokogott Beau után, Jagger csak magában füstölgött.

De ez nem minden. Jagger hallotta, amikor az anyja panaszkodott, szidta Beau-t, és úgy általában minden férfit. Hallotta, amikor az alkalmazottai, Marcy és Darcy Barnes az exférjüket szapulták, Laurel apját – azaz Jagger nagyapját –, aki, igen, elvette mindkettőjüket, egyiket a másik után, és mindkét házassága válással végződött.

Mrs. Krystynek igaza volt. Ha nem avatkozik közbe, a lánya férfigyűlőként nő fel, ez nem helyes, és nem is egészséges. A párkapcsolati döntéseit önbizalommal és megfelelő mértékű mentális erővel kell majd meghoznia, nem pedig egy eltorzult világgép alapján.

Vannak rendes fiúk is! Laurel ugyan személyesen egyet sem ismert, de állítólag léteznek. Keresnie kell néhányat, és... és...

– És micsoda? – kérdezte fennhangon. – Kérjem meg őket, hogy legyenek a barátaim?

Mert randizni esze ágában sem volt.

Az órájára pillantott, és megállapította, hogy elég későn fog hazaérni. Máskor ez nem volt probléma, mert suli után a lányok általában egy darabig a pajtában lógtak Marcyékkel, akik ilyenkor egy kicsit kényeztették őket, és csak utána álltak neki a leckének. Most azonban, az osztályfőnöknővel történt beszélgetése után Laurel alig várta, hogy lássa és szorosán átölelhessen

mindkettőjüket.

Később, amikor már alszanak, majd kitalálja, hogyan bizonyítsa be nekik, hogy a világ tele van csodálatos emberekkel, és a férfiak igenis lehetnek jó barátok, kedvesek és megbízhatóak, szóval semmi okuk gyűlölni vagy megvetni őket.

Csak hát van itt egy kis bökkenő, gondolta, miközben indított. Az, hogy minderről először saját magát kellene meggyőznie.

2. FEJEZET

– Gyertek a mamához! – motyogta Paris Zublena, az avokádós ládákat vizsgálgatva. A gyümölcsök mérete ideális volt – se nem túl nagy, se nem túl kicsi. A színük is szép volt, ezért a pultok elé akarta tenni őket.

Megszámolta a ládákat, aztán Fredre, a beszállítójára nézett.

– Hol vannak a szabadbeporzású paradicsomok?

Fred nyugtalanul az egyik lábáról a másikra állt.

– Igen, nos, azokat nem hoztam el.

– Ezt hallani sem akarom! Mi történt? – kérdezte Paris csípőre tett kézzel. – Ne mondd, hogy valaki lenyúlta előlem a szállítmányt, amit rendeltem!

– A termelő szerint még nem elég érettek. Azt ígérte, csütörtökre megfelelő minőségűek lesznek, akkor elugrom értük, így a hétvégi vásáron már árulhatod őket.

– Ajánlom, hogy így legyen!

Paris már helyet csinált az első pultokon a paradicsomoknak, de ezek után át kellett rendeznie az árut.

– Szóval csütörtök – mondta, és feljegyezte a változást a megrendelőlapjára. – És plusz tizenöt kilót kérek.

– Tízet talán szerezhettek.

– Oké.

Fred eléje tartotta a tabletjét, és Paris ellenőrizte a képernyőn, hogy beírta a megrendelésbe a plusz tíz kiló szabadbeporzású paradicsomot, aztán aláírkantotta a nevét.

– Viszlát csütörtökön! – mondta, és hívta Banditát.

A fekete-fehér border collie keverék farkcsóválva odaporoszkált hozzá, és leheveredett a lába mellé. Paris Fred után nézett, aki az immár üres kézikocsiját a teherautója felé tolt, aztán lepillantott a kutyára.

– Nem kaptunk szabadbeporzású paradicsomot – mondta. – Édes vöröshagymát kínálunk helyette. Kitehettek melléjük hagymalekvár receptkártyákat.

Bandita félrehajtotta a fejét, mintha mérlegelné az ötletet.

– Tudom – bólintott Paris, és a piac hátsó része felé ballagott. Bandita persze azonnal követte.

– A spárgát is át kell pakolnunk, mert már hetek óta elöl van, és ideje változtatnunk.

A *Los Lobos Kispiac*, más néven a *LoLo*, az 1-es főút bekötőútja mellett feküdt, egy nagyjából egyholdnyi területen. A főépület hosszú volt, alacsony, rengeteg standdal. Parkolni balra lehetett, a konyhakert jobbra volt található.

Az épület mögött árnyas piknikezőhely és nagy rét várta az idelátogatókat. Itt a nyári hétvégéken pónilovaglást, decemberben óriási karácsonyfavásárt rendeztek, a kettő között pedig különféle közösségi programokat.

Az épület tetejére erősített táblán táncoló termények reklámozták a kispiacot.

Hideg vizet bárki ingyen kaphatott, és szombat délutánonként hobbypékek árulták a portékáikat a piac előtt.

Paris beugrott a raktárba, és előkotorta a nyomtatott receptkártyákat a tokjukkal együtt, aztán az irodája felé indult.

– Nem kaptunk szabadbeporzású parit – közölte, ahogy elhaladt Tim, az üzletvezetője és mindenese mellett. – Előre tesszük az édes hagymákat. – Felmutatta a receptkártyákat. – A hagymalekvár tökéletes kiegészítő egy nyári grillpartin.

– Valamelyik nagy biobolt felvásárolta a készletet, ugye? – kérdezte mogorván a férfi. – Azt hiszik, övék a világ!

– A termelő szerint még nem elég érettek. Rendeltem még plusz tíz kilót, és csütörtökön Fred elhozza a szállítmányt.

Tim elvigyorodott.

– Épp időben a hétvégi rohamra!

– Én is így gondoltam.

Miközben telepakoltak egy görgős pultot édes hagymával, Bandita éberem őrködött, készen arra, hogy akcióba lendüljön, ha szükség lenne a segítségére. Épp végeztek, amikor egy ütött-kopott kisteherautó, amit két ugyanolyan ütött-kopott szedán követett, gurult be a parkolóba. A járművekből több egyetemista szállt ki, és a professzoruk, egy magas, aranyhajú istenség, aki elképesztően hasonlított a Disney-rajzfilm Herkulesére.

– Szia, Paris! – integetett.

– Raphael? – Parisnek sikerült kiejtenie a férfi nevét anélkül, hogy felsóhajtott volna. Bandita odarohant a kis csapathoz, hogy megkapja a neki járó dédelgetést. – Vissza az ásatásra?

Raphael bólintott.

– Mint majd mindennap idén nyáron. Ez az új csapatom. Öt végzős és egy túlbuzgó elsőéves.

Dr. Raphael Houston egy éve kezdett tanítani az egyetemen. A kora amerikai történelem volt a szakterülete, és azért hívták ide, hogy feltárjon egy ősi falut, amelyet a város mellett fedeztek fel. A hely, ahol a település feküdt, egy öreg, keleti parti fickóé volt, akiről csak annyit tudtak, hogy engedélyezte a birtokán az ásatást.

Paris romantikus értelemben nem érdeklődött Raphael iránt. Nemcsak azért nem, mert nem bízott magában és abban, hogy képes normális párkapcsolatra, hanem mert nem volt köztük semmi kémia. Ami nem jelentette azt, hogy ne élvezte volna a látványt. Raphael szinte földöntúlian szép volt, és Parist mulattatta, ahogy a nők hülyét csinálnak magukból a közelében.

Ja, és kedves volt a kutyájához is, szóval mindenképp kedvelte.

A hat diák és Raphael telepakolták a bevásárlókosaraikat friss gyümölcscsel, a hűtőládából gyümölcslevelekkel, és Paris beütötte az összegeket a kasszába.

– Viszlát holnap! – kiáltotta Raphael, és visszaindult a teherautójához.

Egy középkorú nő elejtette a két krumplit, amit a kezében tartott, amikor a férfi elhaladt mellette. Paris majdnem felhorkant, de még idejében elfojtotta a nevetését.

Olykor tényleg élvezem a munkámat, futott át az agyán, ahogy bezárta a kasszát, arra készülve, hogy nekilásson a soha véget nem érő tennivalók listáján szereplő következő feladatnak, amikor ismerős hang csendült fel a háta mögött:

– Szia, Paris!

A nő megdermedt, még a szíve is megállt egy pillanatra. Azt remélte, hogy téved, vagy talán ideg-összeroppanást kapott, és képzelődik.

De nem, az idegeinek semmi baja, és sajnos nem is képzelődött, gondolta, ahogy lassan megfordult, és megpillantotta Jonah-t, a volt férjét.

– Ó, izé... szia... – hebegte, és igyekezett az arcára kényszeríteni egy „örülök neked” mosolyt, belecsempészve egy csipetnyi „nahát, tudtam én, hogy a városban vagy?”-ot, meg egy leheletnyi „persze hogy szívesen beszélek veled”-et.

– Szia! – mosolygott vissza rá a férfi.

Paris magában megállapította, hogy külsőleg alig változott; a haja még mindig sötét, kicsit hosszú, és a homlokába hullik, az álla erélyes, a válla széles, és most is szemüveget hord. A termete még mindig szikár volt, a megjelenése kissé hétköznapi – és Laurelen kívül ő volt az egyetlen ember a világon, aki látta őt a legrosszabb formájában. De Laurellel ellentétben, Jonah nem szerette továbbra is fenntartások nélkül, hanem kísértelt a házasságukból, és valószínűleg sosem nézett vissza. Amiért, isten látja a lelkét, Paris nem hibáztatta. Nem is hibáztathatta.

– Látogatóba jöttél az édesanyádhoz? – váltott csevegő hangnemre. – Tényleg, Natalie-t hetek óta nem láttam... – Összeráncolta a homlokát. – Vagy még régebb óta. Mi van vele?

Nem tartotta a kapcsolatot a volt anyósával, de Los Lobos kisváros volt, így gyakran összefutottak. Különösen itt, a kispiacnál. És Paris, miután felismerte, hogy csakis magát okolhatja a házassága felbomlásáért, mindig barátságos volt az asszonyhoz, főleg mert időközben arra is rájött, hogy az anyósa annak idején csak segíteni próbált neki, még ha akkor nem is úgy tűnt.

– Semmi. Azaz, két hét múlva térdprotézist kap. A műtét után még pár hónapig itt maradunk,

megvárjuk, míg teljesen felépül.

– Biztos nagyra értékeli – mondta gépiesen Paris.

Nem akart belegondolni, hogy kiket takar ez a többes szám. Nyilván Jonah fiát és a feleségét, a nőt, akibe a férfi beleszeretett, miután elköltözött a városból. Paris sosem találkozott vele, de feltételezte, hogy kedves nő lehet. Okos és vicces. És *normális*. Olyasvalaki, aki ha néha dühbe gurul, nem kiabál vagy dobálózik, vagy borít fel egy asztalt egy étteremben, csak mert nem azt hozták ki, amit kért. Olyasvalaki, aki sosem veszítené el a férfit, akit szeret, mert nem tudja fékezni az indulatait, és sosem rémítené meg magát is a saját, hirtelen dühkitöréseivel.

Paris megpróbált lehiggadni, elhessegetve a kellemetlen emlékeket. Jonah és ő több mint tíz éve szakítottak. Mindketten megváltoztak, mások lettek. Legalábbis ő megváltozott. Segítséget keresett és kapott, sok erőfeszítést tett, és ma már képes kezelni a problémáit, megőrizni a nyugalma, uralkodni magán. Már nem az, aki volt. Legalábbis ezt hajtogatta, bár az igazat megvallva, nem mindig hitte el.

– Gondoltam, benézek, csak hogy tudd, itt vagyok – mondta a férfi. – A városban.

– Hogy ne sokkoljon, ha meglátlak? – incselkedett Paris már sokkal természetesebb mosollyal. Jonah kissé féloldalasan elvigyorodott.

– Rég találkoztunk. Majdnem tizenegy éve. – Körbehordozta a tekintetét. – Jól néz ki a piacod.

– Köszönöm. Pár éve felújítottuk, és ennek meglett a haszna. Az üzlet virágzik. – Paris Banditára mutatott, aki közelebb oldalgott hozzájuk. – Ez a pajtásom, Bandita. Bandita, ő Jonah. Köszönj szépen!

A férfi kinyújtotta a kezét, a kutya megszaglásztta az ujjait, aztán leült, és udvariasan hagyta, hogy Jonah megsimogassa.

– Jól nevelt kutyus.

Paris bólintott.

– Kölyökkorától foglalkozom vele, és mivel egész nap együtt vagyunk, hozzászokott az emberekhez. A gyerekeket egyenesen imádja! A nyár a kedvenc időszaka a sok családi piknik miatt, mert akkor nemcsak sok dédelgetést, hanem rengeteg maradékot is kap. Számára afféle kutyaparadicsom lehet.

– Bizonyára. – Jonah Paris háta mögé pillantott. – Ez egy eperkoncert akar lenni?

– Igen. Az eper a hónap gyümölcse.

A férfi hosszan tanulmányozta a felöltöztetett számocákat.

– Tetszik. Legutóbb táncoló spárgákat mutattál be.

– Honnan tudod? – ráncolta össze a homlokát Paris.

– Követem a piacodat a közösségi médiában.

A kézenfekvő kérdés az volt, hogy miért, de Paris nem akarta faggatni a férfit.

– Sokáig ismeretlen terület volt számomra, de azt hiszem, ma már egész jól boldogulok vele – mormolta.

Jonah visszafordult hozzá.

– Nem akarlak feltartani, csak beköszöntem, hogy ne érjen váratlanul, ha összefutunk. Ami egy ilyen kisvárosban bármikor előfordulhat.

– Kedves volt tőled. – Paris kissé elhúzta a száját. – És azután, ahogy az utolsó együttlétünkön viselkedtem, több, mint amit érdemlek.

– Történt, ami történt! – legyintett a férfi.

– Ne bagatellizáld a dolgot! Tényleg nagyon sajnálom, amit tettem. – Paris egy pillanatra hallgatott. – Rémes voltam. – Felemelte a kezét. – Nem, ne mondj semmit, de azt akarom, hogy tudd, tisztában vagyok veled, hogy nem volt igazam, és szeretnék bocsánatot kérni mindenért, amit a fejedhez vágtam, azért, ahogy bántam veled. Nem szolgáltál rá.

– Köszönöm.

– Natalie-nak pedig a legjobbakat kívánom.

– Oké. – Jonah a farmerja elülső zsebébe csúsztatta a kezét. – Arra gondoltam, pár nap múlva elhoznám Dannyt, hogy találkozzon veled. – Elmosolyodott. – És Banditával.